



Arrest

nr. 211 723 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. HIND, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster volgde als minderjarige de verblijfssituatie van haar ouders.

Op 29 oktober 2010 dienden verzoeksters ouders een eerste internationaal beschermingsverzoek in, die op 13 januari 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) werd afgewezen bij arrest nr. 73.199.

Op 25 januari 2012 kregen zij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 24 februari 2012 dienden verzoeksters ouders een tweede internationaal beschermingsverzoek in, die per beslissing van 27 februari 2012 niet in overweging werd genomen (bijlage 13quater).

Verzoeksters ouders dienden achtereenvolgens vier verblijfsaanvragen in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die bij afzonderlijke beslissingen van respectievelijk 18 september 2012, 6 november 2013, 30 juni 2014 en 6 juni 2015 werden afgewezen. Telkens werd ook een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder meer op 16 juni 2015.

Op 6 november 2013 werd hen ook een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

In tussentijd werden ook 2 verblijfsaanvragen ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die eveneens werden afgewezen op 28 januari 2014 en op 12 mei 2015.

Op 19 januari 2016 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juni 2015.

Op 8 december 2016 diende verzoekster een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daarbij vertegenwoordigd door haar ouders als wettelijke vertegenwoordigers.

Op 13 januari 2017 werd verzoekster meerderjarig.

Op 20 maart 2017 verklaarde de gemachtigde verzoeksters verblijfsaanvraag van 8 december 2016 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 20 maart 2017 nam de gemachtigde eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S., O. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Op 11 januari 2018 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2018 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekster naar aanleiding van haar regularisatieaanvraag van 11 januari 2018 en op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet werd gemachtigd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten.

Op 30 juli 2018 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart met geldigheid van één jaar.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting wijst verweerder erop dat verzoekster beschikt over een A-kaart nu de gemachtigde op 29 mei 2018 de beslissing nam verzoekster een verblijfsmachtiging te verlenen, volgend op de aanvraag van 11 januari 2018, geldig voor een jaar vanaf de afgifte van de documenten, op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet. Op 30 juli 2018 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart met geldigheid van één jaar.

De Raad stelt bijgevolg de vraag naar het belang bij huidig beroep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moet verzoekster het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat de verblijfsmachtiging die de gemachtigde heeft verstrekt onverenigbaar is met het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is bijgevolg door de afgifte van de verblijfsmachtiging aan verzoekster impliciet doch zeker opgeheven. Verweerder verzet zich ter zitting niet tegen deze interpretatie en stelt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Het gegeven dat verzoekster beschikt over een verblijfsmachtiging en dat zij aldus het vereiste belang ontbeert, is ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsvrouw van verzoekster stelt dat het bevel ofwel als opgeheven moet worden beschouwd, ofwel vernietigd dient te worden. Nu de Raad heeft vastgesteld dat het bevel impliciet doch zeker werd opgeheven, kan het geen rechtsgevolgen meer ressorteren en toont verzoekster thans geen actueel belang bij het beroep meer aan.

Het beroep is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES